

stížnost, pokud směřuje proti výroku o vině, zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 3460.

Také jízdy na zkoušku (training) před závody podléhají zákonným předpisům, majícím za účel chrániti bezpečnost těla, života a zdraví lidí (§§ 335, 337 tr. zák.).

Jde o jízdu motorovým vozidlem za zvlášť nebezpečných okolností (§ 337 tr. zák.), vjel-li jeho řidič značnou rychlostí do velmi ostré a nepřehledné zatáčky v době, kdy, věda, že nastávají závody a že silnice není ještě uzavřena, mohl očekávati, že z opačné strany přijedou ještě jiná vozidla.

Ani převážné spoluzavinění poškozeného nevylučuje odpovědnost pachatele za vlastní zavinění.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, Zm II 390/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Adolfa Sch-a do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. července 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti těla podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost : a) že soud nechal bez povšimnutí svědeckou výpověď Raimunda B-a, který udal, že před místem úrazu ho předhonilo asi na 1 km motorové kolo s vozíkem (U-ovo), že on sám jel jako řidič auta rychlostí 40 km, takže ono kolo jelo ještě větší rychlostí. Než z této okolnosti lze usuzovati jen na spoluzavinění U-ovo, jež výslovně uznává znalec i rozsudek, nikoliv na nedostatek zavinění na straně obžalovaného. Zejména neplyne z okolnosti, potvrzené svědkem B-em, že poraněný U. jel rychlostí přes 40 km (U. sám přiznal rychlost 25—30 km), že obžalovaný Sch. jel dovolenou rychlostí 6 km, jak se snaží dovoditi zmateční stížnost. Budiž v této souvislosti podotčeno, že znalec usoudil na větší («daleko větší») rychlost než 15 km a to oboustrannou ze způsobu srážky, tedy nejen z velikosti vzniklého poškození, jak tvrdí libovolně zmateční stížnost, nýbrž i z prudkosti, jíž byli oba jezdci vyhozeni z motorových kol. b) Rozpor se spisy jest prý v tom, že soud zjišťuje na základě výpovědi svědka K-a, že silnice nebyla ještě uzavřena, aniž by přihlížel k dodatku této svědecké výpovědi: »v rozhodné době se trénovalo«. Ve skutečnosti jde o výtku neúplnosti rozsudku, ale neodůvodněnou, poněvadž po-
minutí onoho dodatku v rozsudku nečiní jej zmatečným, uváží-li se, že také jízdy na zkoušku (training) před závody podléhají zákonným předpisům, majícím za účel chrániti bezpečnost těla, života a zdraví lidí, ježto v té příčině ani trestní zákon v §§ 335, 337, ani zvláštní zákonná ustanovení (nařízení čís. 81/1910, silniční řád atd.)

nestanoví výjimek. Opačné mínění zastávané ve zmateční stížnosti bez bližšího odůvodnění nemá opory v zákoně. c) Neúplnost, správně nedostatek důvodů, shledává stěžovatel v tom, že prý rozsudek neuvádí okolností, z nichž by se dalo souditi, že se jízda obžalovaného stala za zvlášť nebezpečných okolností; avšak výtky neobstojí, ježto rozsudek poukazuje na to, že »osudná zatáčka, při jejímž východu došlo ke srážce, jest velmi ostrá a nepřehledná, že obžalovaný jel značnou rychlostí v době, kdy mohl očekávati — ježto byl s místními poměry dobře obeznámen, věděl, že nastávají závody, a že silnice není ještě uzavřena — že následkem toho z opačné strany přijedou ještě jiná vozidla«, tedy uvádí zvláštní okolnosti, jež ukládaly obžalovanému zvýšenou opatrnost a odůvodňují závěr, že byly tu zvláště nebezpečné okolnosti ve smyslu § 337 tr. zák. d). Rozpor ze spisy, správně nedostatek důvodů, vytýká stěžovatel rozsudkovému výroku, že obžalovaný vjel do zatáčky a projel zatáčku nepřípustnou rychlostí, poněvadž prý to nikdo netvrdil, ani znalec, který prý jen ze způsobu srážky usoudil na rychlost větší než 15 km a to v okamžiku srážky, tedy již za zatáčkou. Ve skutečnosti udal znalec, o jehož posudek se dotýčný výrok soudu opírá, toto: »Ve skutečnosti musel jeti obžalovaný daleko větší rychlostí do zatáčky, která je nepřehledná, než tvrdí, nejen podle nárazu, nýbrž také proto, že při předepsané šesti km rychlosti by byl měl možnost zastaviti« a dále dodal znalec, že i při 15 km rychlosti by byli měli oba řidiči čas vyhnouti se každý na svou levou stranu.

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá stěžovatel, že soud nesprávně posoudil otázku trestného zavinění ve směru objektivním a odsoudil obžalovaného neprávem, ježto prý nemá viny na srážce a úrazu. Poněvadž rozsudek zjišťuje, že obžalovaný jel v zatáčce (»zprvu!« — to zmateční stížnost vynechává) přesně po levé straně, a že vybočil teprve, když vyjel ze zatáčky na přímou (volnou) silnici, do jejího středu, dále, že projel zatáčku rychlostí, přípustnou rychlost daleko převyšující, a posléze, že ke srážce došlo již na přímé silnici, když obžalovaný ze zatáčky vyjel a soukromý účastník do ní vjížděl, plyne prý z toho, že obžalovaný nebyl povinen jeti na místě srážky rychlostí jen 6 km, nýbrž směl jeti dokonce rychlostí 45 km a že se neprohřešil proti ustanovení § 45 min. nař., když jel na volné silnici rychleji, než je dovoleno v nepřehledné zatáčce. I kdyby bylo pravda — dovozuje zmateční stížnost —, že obžalovaný projel zatáčku velikou rychlostí, nezavinil srážku, k níž došlo »daleko za zatáčkou« a není prý příčinné spojitosti mezi rychlou jízdou v zatáčce a nastalou srážkou a úrazem mimo zatáčku. Zmateční stížnost má za to, že vinu na srážce má jediné poraněný U., protože vjel do zatáčky po nesprávné pravé straně nepřípustnou rychlostí 6 km daleko převyšující; rozsudkové úvahy o subjektivním zavinění obžalovaného platí prý mnohem spíše nebo výhradně o poškozeném, nikoliv o obžalovaném. Než se zmateční stížností nelze souhlasiti. Rozsudek shledává zavinění obžalovaného v tom, že projel na motorovém kole nebezpečnou a nepřehlednou zatáčku sice po levé straně, avšak přípustnou rychlost daleko převyšující rychlostí, takže (následkem této nepřípustné rychlosti) nemohl vyjeti ze zatáčky přesně po levé straně silnice, nýbrž dostal se až do jejího středu a najel takto na motorovou trojkolku U-ovu a způsobil mu

těžké poranění. Okolnost, že došlo k srážce při výjezdu ze zatáčky (ve směru jízdy obžalovaného), tedy již na počátku přímé a přehledné silnice, obžalovaného neomlouvá, poněvadž nebezpečnou situaci, v níž se ocitl v tom okamžiku, když vyjel ze zatáčky tím, že se dostal s motorovým kolem do středu silnice, zavinil svou neopatrností; bylať, jak rozsudek zjišťuje, výsledkem jeho nepřipustně rychlé jízdy v zatáčce a právem proto za ni zodpovídá. Že toto zavinění, spočívající v nepřipustně rychlé jízdě v nebezpečné a ostré zatáčce, třeba se i její důsledky projevily teprve při výjezdu ze zatáčky, bylo v příčinné spojitosti pro nastalý výsledek, zjišťuje napadený rozsudek formálně bezvadně. Rovněž tak zavinění obžalovaného ve směru subjektivním, odůvodněné logickou úvahou, že »obžalovaný, znaje místní poměry, zejména ostrou, velmi nebezpečnou a úplně nepřehlednou zatáčku, a věda, že silnice není uzavřena, jakož i že může počítati s celou řadou motorových vozů proti němu jedoucích, mohl nahlédnouti, že nepřipustně rychlou jízdou v zatáčce může ohroziti tělo, život i zdraví lidí«. Že také poškozený srážku spoluzavinil, rozsudek sám připouští; než spoluzavinění poškozeného, v souzeném případě jistě převážné, nevylučuje trestnou odpovědnost obžalovaného za vlastní zavinění ani v objektivním ani v subjektivním směru. Pokud ji zmateční stížnost popírá a hmotněprávní zmatek neprovádí na podkladě celého skutkového děje zjištěného v rozsudku, není provedena po zákonu. Jinak jest neodůvodněna a bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3461.

Zákon staví v § 68 tr. zák. na roveň trvalému ustanovení úředníkem, zřízencem nebo sluhou při státním nebo obecním úřadě vyslání osoby, která není ani úředníkem, ani zřízencem, ani sluhou úřadu, úřadem za účelem určitého úkonu.

Uložení práce vrchností osobě soukromé zakládá však poměr ve smyslu § 68 tr. zák. jen, jde-li o takový příkaz, který jest v rámci úředních úkonů vrchností, uložených jí zákonem nebo povahou jejího úřadu nebo služby. Příkazem musí býti přenesena na vyslance část působnosti úřadu samého.

Civilní geometr požívá ochrany § 68 tr. zák., je-li úkon, jímž byl Státním pozemkovým úřadem pověřen, v rámci úředních úkonů tohoto úřadu.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1929, Zm II 32/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 9. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem útisku podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. a přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal místně příslušnému okresnímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto